

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

«Η «Στοά» αναγράφουσα τὰς γενομένας διαφόρους παύσεις προστίθησι τὰ ἔξης : «'Αναγράφομεν τὰς παύσεις ταύτας ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παρατηρήσεως. Οταν ἐνσκήψη που λοιμὸς ἀριθμοῦνται τὰ θύματα μόνον».»

«Η εὐφυολόγος «Στοά» βεβαίως λογοπαίγνιον ἡθέλησε νὰ κάμη, προειδοποιοῦσα τοὺς φίλους της ὅτι ἐνέσκηψε λεμβός.»

Παρετήρει τις εἰς ποιητὴν ὅτι ἔχει πολὺ μεγάλους τοὺς ῥώθωντας, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἡκιστα ἀρχαῖκόν.

— Καὶ ἀπὸ ποὺ θὰ ἐμπρέψωμαι, λέγει, ἀφοῦ διὰ τῶν ῥώθωντων γίνεται ἡ εἰσπνοή ;

Εἰς τὸ ἔξης ὁ μὴ ἔχων μεγάλους ῥώθωντας δὲν εἶναι ποιητής.

Παρετηρήσαμεν ὅτι ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ ποιηταὶ οἱ γράφοντες εἰς τὸ «Μή Χάνεσαι» εἶναι ῥώθωνται.

Τοῦτο μπορεῖ νὰ μὴν εὐχαριστῇ τὰς φίλας των, εὐχαριστεῖ ὅμως ἡμᾶς.

Βουλευταὶ τῆς πρώην ἀντιπολιτεύσεως συνείθιζαν νὰ κάθηνται εἰς τὴν πρὸς τὴν θύραν τοῦ 'Εστιατορίου ἔνθα ἔτρωγον κεφαλὴν τῆς ἐν μέσῳ μεγάλης τραπέζης.

Προχθές, μετὰ τὴν κρίσιν, ἔτρωγον καθήμενοι εἰς τὴν ἀντίθετον γωνίαν, πλησιέστερον πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρεύοντος.

— Κατάλαβα, τοῖς λέγει φίλος των, τώρα ποὺ εἰσθε ὑπουργικοί, πλησιάζετε ὀλονὲν τὴν κουζίναν.

Τὸ ἄκρον ἀώτον τῆς ἀφαιρέσεως :

Νὰ εἰσέρχεσαι εἰς αἴθουσαν καὶ ἐπὶ τῆς προσφερομένης σοι καρέγλας νὰ ἀφίνῃς τὸ μπαστοῦνί σου, σὺ δὲ νὰ τοποθετήσας εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ὡς μπαστοῦνι, οὗ καὶ τὸ σχῆμα νὰ λαμβάνῃς.

Εἶναι γεγονὸς ἱστορικὸν τοῦ διασήμου ἀφηρημένου 'Ρέζερ.

Τὸ ἄκρον ἀώτον φιλοπατρίας :

Νὰ διατρίβῃς ἐν Βερολίνῳ καὶ νὰ στέλνῃς εἰς τὴν παρίδα σου 'Γδραν τὸ ῥώλγι σου τὸ δποῖον ἔχαλασε διὰ νὰ σου τὸ διορθώσουν.

— Επειτα δὲ . . . νὰ γίνεσαι ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

Περιέργως πως ἡ 'Εβδομὰς τοῦ Νέου ὑπουργείου, ητις τόσας συμπαθεῖς ὑπάρξεις ἐρρίψεν εἰς τὸν Κῆπον τῶν Δακρύων, εἶναι καὶ 'Εβδομὰς τῶν Παθῶν τῶν Δυτικῶν.

Τί διάβολο ! ὅλοι αὐτοὶ οἱ παυθέντες ὑπάλληλοι μήπως ἦσαν κρυφοὶ Δυτικοὶ καὶ τὴν ἐπαθαν εἰς τὰ Πάθη ;

Μεταξὺ δύο ναυτικῶν, περὶ τοῦ νέου καὶ τοῦ πρώην ὑπουργοῦ των.

— Πῶς σοῦ φαίνεται νὰ κυβερνῶμεθα ἡπὸ ἔνα παιδί.

— Καλλίτερα ἀπὸ ἔνα παιδί παρὰ ἀπὸ ἔνα παιδαρο.

Τὸ σαρακοστινὸ σύνθημα **Βάστα** ως φαίνεται ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου λαοῦ διὰ τὴν ἀντιπολίτευσιν, τὴν ὑποίαν δ. κ. πρωθυπουργὸς ὑπέβαλλεν εἰς την πολιτείαν καταναγκαστικήν.

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ.

Τὸ σχεδὸν μεσονύκτιον ὅταν παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ομονοίας δύο ἀνθρώποι ἔξι ἀντιθέτων διευθύνσεων ἐρχόμενοι συναντῶνται καὶ συγκρούονται. Εὔτυχῶς τὰ ἀναστήματα αὐτῶν δὲν ἥσαν ίσομεγέθη, ἐπομένως οἱ προσφιλεῖς των μύτοι οὐδὲν ἐπαθον ἐκ τῆς συγκρούσεως αὐτῆς. Τοῦ ἐνδέ, τοῦ κοντοτέρου, προσετρίβη δίλγον—περὶ τοῦ μύτου πρόκειται πάντοτε—εἰς τὸν ἀτλαζένιο δζιλέ τοῦ ἄλλου. Αὐτοῦ ἐπομένως συνεκρούσθη ἀπλῶς μὲ τὸν ἄέρα. Ο εὐτυχῆς αὐτὸς συνδυασμὸς συνετέλεσεν ὥστε νὰ μὴν ἀκουσθῶσιν αἱ συνήθεις εἰς τοιαύτας περιστάσεις φωναῖ :

— "Ωχ ! Μούσπασες τὴν μύτη !

— "Ωχ ! Μοῦ μάτωσες τὰ δόντια.

Απλῶς δὲ μὲν κοντὸς ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὅπισσα καὶ ὑψώσεν δοσον ἥδυνθη τὴν κεφαλήν του ως νὰ ἐπρόκειτο νὰ διακρίνῃ κανὲν ἀστρον, διόπειτας ἀναγνωρίσῃ τὸν μεθ' οὗ συνεκρούσθη.

Ο μακρὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἔκαμεν ὅλως διόλου τὴν ἀντίθετον κίνησιν, ἔχαμηλως δηλαδὴ παρὰ πολὺ τὴν κεφαλήν του.

Ἐπί τινα λεπτὰ καὶ τοῦ σκότους βοηθοῦντος αἱ ἀντίθετοι διευθύνσεις τῶν κεφαλῶν ἐμπόδιζον τὴν ἀναγνώρισιν ἀμφοτέρων. Ο μακρὺς τόσον εἶχε σκύψει τὴν κεφαλήν του ὥστε δὲν ἔθλεπεν εἰμὶ τοὺς πόδας τοῦ ἄλλου. δὲ δὲ κοντὸς κατὰ συνέπειαν μόλις ἔθλεπε τῆς κεφαλῆς αὐτῆς δίλγας τρίχας.

Καὶ οἱ δύο ἐστενοχωροῦντο φοβερά, ὅτε δὲ κοντὸς, εὐφύεστερος ἵσως τοῦ ὑψηλοῦ, δρόσεις διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ῥάβδου του τὴν σκυμμένην κεφαλὴν τοῦ τελευταίου καὶ κρατεῖ οὕτω ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἀτενῆ, τοῦθ' ὅπερ ἐρρίψε φῶς καὶ εἰς τῶν δύο τὰ πρόσωπα, συγχρόνως δὲ ἥκούσθησαν μετὰ διαχύσεως αἱ προσφωνήσεις.

— Δὲ λές βρὲ ἀδελφὲ ποῦ εἶσαι δ Ζαΐμης ;

— Δὲ μιλοῦσες λίγο νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν προφορά σου ὅτι εἶσαι δ Μεσσηνέζης;

— Καὶ γιὰ ποῦ, μὲν τὸ καλό ;

— Εἰς τῆς Κυρίας 'Αντιπολιτεύσεως, νὰ πάρω τὸ τσάϊ.

— Κ' ἐγὼ ἔκει πηγαίνω.

— Πάμε μαζύ.

— Βαμπρός.

— 'Αλάθεια ; Ξέρεις ποῦ νοίκιασε τώρα σπῆτι;

— Μὲ εἰπαν εἰς τὴν Πλατεῖα τῆς 'Βλευθερίας, ἔνα μεγάλο σπῆτι μὲ πράσινα πανδζούρια.

— Καὶ 'μένα ἔκει μὲ εἴπαν.

— Τί διάβολο ! Εκεῖ εἶναι τοῦ Κουμουνδούρου τὸ σπῆτι.

— Αὐτὸς κ' ἐγὼ συλλογιοῦμχι.

— Λές νὰ μᾶς γέλασαν ;

— Δὲν πιστεύω.
— "Ε ! τότε πάμε.

*

Καὶ μετ' ὅλης λεπτὰ ἦσαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ Κονάκι τοῦ κ. Κουμουνδούρου, τὸ δόποιον ὑπέλαθον ὡς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Ἀντιπολιτεύσεως.

Καὶ πράγματι καὶ ἄλλος θὰ ἡπατᾶτο, διότι ὁ πονηρὸς Μεσσηνίος εἶχε βάλει γυναικεῖα ρύνχα καὶ ὡς δέσποινα δηπεδέχθη τοὺς δύο σφόδρα σφόδρα ἀντιπολιτευομένους, οπινες εἶναι μὲν ἀντιπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ θεωροῦσιν Σέρβιν των νὰ δονομάζωνται κουμουνδουρικοί. 'Αλλ' ὁ Κουμουνδούρος δοτις τὰ πάντα συμβιβάζει, ἐσκέφθη :

— 'Ως Κουμουνδούρον δὲν μὲ δέχονταις ὡς ἀντιπολιτεύσειν μὲ ἀσπάζονται. "Ανδρα δὲν μὲ θέλουν. Γυναῖκα μὲ παραθέλουν. Νὰ γίνω λοιπὸν καὶ Γυναῖκα. Τί νὰ κάνῃς βρὲ πλέον. Βασίλη ! Τὰ πάντα τοῖς πᾶσι.

— Νὰ τοὺς σπάσῃς βέβαια, ἀπαντᾷ ὁ Βασίλης.

*

Φαιδρότατοι καὶ οἱ δύο ἥρχισαν νὰ κορτεζάρουν τὴν Κυρίαν 'Αντιπολιτεύσιν, δτε ὁ Ζαΐμης αἰφνιδίως γίνεται κάτωχρος, ἀνακαλύπτων εἰς τὰς βελουδένιας πτυχὰς τῆς Κυρίας 'Αντιπολιτεύσις σχεδὸν κουκουλωμένον, ὡς γατάκι ἢ σκυλάκι θερμαινόμενον παρὰ τοὺς μηροὺς τῆς δεσποσύνης του, ποῖον νομίζετε;

— Τὸν Οίκονόμου ! Γυναικεῖα ἐνδεδυμένον καὶ αὐτὸν, μὲ κοντὸ φουστανάκι, διλόξανθη περοῦκα, σταυρούδακι σ' τὸ δαιμό, κομψότατα τεχνητὰ στήθη, κόκκιναις μεταξώταις κάλτσαις, σκαρπινάκια καὶ ἐν ρίπιδιον εἰς τὰς χεῖρας.

— Τὶ ἐπάθατε κύριε Ζαΐμη, τὸν ἔφωτῷ εὐγενῶς ἡ Κυρία 'Αντιπολιτεύσις.

— Τίποτε, τίποτε.

Καὶ μετ' ὅλην θέλων νὰ κρύψῃ τὰς συγκινήσεις του :

— 'Η δεσποινὶς ἀπ' ἐδῶ πόσον δμοιάζει τὸν κ. Οίκονόμου. Νομίζεις δτι εἶναι ἀδελφὴ του.

— Γι' αὐτὸ ἐτρομάζετε, τοῦ λέγεις δ κ. Οίκονόμου προσποιούμενος γυναικείαν φωνήν.

— Εἶναι κόρη μου, λέγεις ἡ κυρία 'Αντιπολιτεύσις.

— Μὰ πότε γεννήσατε ;

— Θετὴ κόρη μου.

— Είμαι, ὑπολαμβάνει προπετῶς δ κ. Οίκονόμου, δεσποινὶς ἀντιπολιτεύσεως.

— Τὰ κάλλη σας πάντοτε θὰ δεσπόζουν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀπαντᾷ εὐφοριογόνων δ κ. Ζαΐμης.

*

Μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἥρχισε δυνατὸν κορτεζάρισμα τοῦ τε Ζαΐμη καὶ τοῦ Μεσσηνέζη μὲ τὴν Κυρίαν 'Αντιπολιτεύσιν.

Τοῦ ἀμύντος δ Κουμουνδούρος εἰς τὸ ρόλο του νομίζεις δτι πρὸ δλίγου εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ 'Αρσάκειον καὶ δτι εἶχε τελειοποίησε τὴν κοσμικὴν ἀνατροφὴν του εἰς ἐκατὸν χοροὺς καὶ διακοσίας ἐφεσπερίδας.

"Ηξευρε νὰ μειδιᾷ πρὸς δλους, νὰ εὑρίσκῃ τὸ καταλληλότερον λογάκι δι' δσους τοῦ ἥρεζον περισσότερο, νὰ μεταχειρίζηται εὐφυῶς τὰ διφορούμενα, νὰ δίδῃ διὰ τῶν ἀπαντήσεων του τὰς γλυκυτέρας ἐλπίδας εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ὡς Κυρίας 'Αντιπολιτεύσεως ἐργολαβοῦντας.

Ολοι οι προσκεκλημένοι, κουμουνδουρικοί ποῦροι, μηδ'.

αὐτοῦ τοῦ Διληγιάννη ἔξαιρουμένου, ἐνόου τὸ παιγνίδι δπερ παίζει δ κ. Κουμουνδούρος.

Καὶ ἐγέλων καὶ ἔξεκαρδίζοντο καθ' δμίλους, ἐν γωνίαις κρατοῦντες τὴν μέσην των, ἐνίστε πίνοντες ἵνα ὑγράνωσι τὸν ξηραγάντα ἐκ τοῦ γέλωτος λάρυγγά των.

Μόνον οἱ δύο ἀξιότιμοι βουλευταὶ Καλαβρύτων καὶ Αἰγαλείας δὲν ἐνόου τὰ συμβαίνοντα καὶ ἔξηγουν τὴν ἐπικρατοῦσαν φαιδρότητα ἐκ τῆς ἐλπίδος δτι ἐντὸς δλίγου θὰ ἔλθουν εἰς τὰ πράγματα.

*

— Λοιπὸν, πλησιάζοντες πάντοτε τὴν Κυρίαν 'Αντιπολιτεύσιν ὡς ἀνθρωποί οὔτινες περὶ ἐνδὲ καὶ μόνου θέλουν νὰ διμιλήσουν, θὰ μᾶς φέρης εἰς τὰ πράγματα;

— Πρέπει νὰ ἔλθουμε εἰς τὰ πράγματα; Δὲν ἀντέχομεν

'Η Κυρία 'Αντιπολιτεύσις ἐφαίνετο σκανδαλιζομένη, ἐπιφρενε τὰ πράγματα εἰς τὸ ἀστεῖον καὶ μὲ τόνον κόρης εἰς Ἰηδίλιονσι λίαν περιπαθῶς περὶ τοῦ κάλλους της, ὥστε νὰ ὑπάρχουν ἀμφιβολίαι περὶ τῆς καθαρᾶς αἰσθητικῆς σημασίας τῶν λεγομένων, ἀπόντα εἰς ἐκάτερον ἴδιᾳ :

— Θὰ μοῦ κάνῃς τὴν χάρη;
— 'Αλλ' ἔκεινοι ἦσαν ἀκράτητοι.
— Εἰς τὰ πράγματα, ἔλεγον, εἰς τὰ πράγματα.
— Μὰ περὶ ποίων πραγμάτων διμιλεῖτε;
— Τώρα κάνεις ποῦ δὲν ἐννοεῖς.
— Ναι, μὰ τὸ θέρ.
— Τὰ πράγματα εἶναι ἡ ἔξουσία.
— 'Α ! ἂ ! εἰς τὴν 'Εξουσία! Βέβαια θὰ σᾶς φέρω. Μήπως θὰ ἔλθω ἐγώ; 'Εγώ εἰμαι μία Γυναῖκα.
— 'Εννοεῖται, θὰ ἔλθῃς εἰς τὰ πράγματα δι' ήμῶν.
— 'Αρκεῖ νὰ μελνετε πιστοὶ εἰς ἐμέ.
— Πιστοί, μέχρι τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς.
— Λοιπὸν δρκίζεσθε δτι θὰ μὲ ἀκολουθήσητε;
— 'Ορκιζόμεθα, δρκίζόμεθα.

*

Καὶ ἀμέσως ἡ σκηνὴ ἀλλάσσεται. 'Ο Κουμουνδούρος ἀρχίζει καὶ ἐκβάλλει τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα. Καὶ ὁ Οίκονόμου ἐπίσης.

— Ο Ζαΐμης ἐκπλήσσεται μὲ τὴν ἀναίδειαν τῆς 'Αντιπολιτεύσεως, νὰ ἐκδύνται ἐν μέσω τόσου πλήθους.
— Ο Μεσσηνέζης ἔμενεν ἀπαθής.

— Καὶ μὰ τὸ ναὶ, ἔλεγεν ο Ζαΐμης, μ' ὅλα μου τὰ γηρατεῖα . . .

— 'Εγώ . . . ξέρεις . . . ἀπόντα δ Μεσσηνέζης.
— 'Επι τέλους, πάμε μέσα, τῇ ἔλεγεν δ κ. Ζαΐμης.

— Εκδύεται ἐνώπιον τόσων ἀνδρῶν καὶ θέλεις στέφανον; Πῶσ;

— 'Ενα σφουγγάρι, ἔνα σφουγγάρι ἐφώναζεν ἡ Κυρία 'Αντιπολιτεύσις.

— Νὰ κ' ἔνα σφουγγάρι, ἔλεγε παρουσιαζόμενος δ Βασίλης.

— Πράγματι διὰ μιᾶς σφουγγαριᾶς ἀνετινάχθησαν ζωηροὶ μύστακες καὶ τὸ υπογένειον τοῦ κ. Κουμουνδούρου, δταν δὲ ἐτελείωσεν τὸ ζεδύσιμο :

— 'Ο Κουμουνδούρος! 'Ο Κουμουνδούρος.
— 'Ητο ντυμένος μασκαρᾶς!

— Ο Οίκονόμου ὡς δρκὰς πηδήσας λαμβάνει τὸν Ζαΐμην ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ :

— Δι' αὐτὸ σὲ ἐστειλεν ἡ ἐπαρχία Καλαβρύτων ;

— Ι' ι σένα ε' έστειλε διὰ νὰ μασκαρεύσας;
— Ο Μεσσηνέζης ήτοι μάζετο νὰ ἀνέβῃ ἐπὶ μιᾶς καρέγλας ἀφοῦ προηγούμενως εἰς σκοτεινόν τινα τόπουν εἶχε κάμει πρόσθιες τοῦ λόγου του.

“Ητοι μάζετο ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ : Αἴματοκυλίσχατε τὴν πρωτεύουσαν . . .” Ότε ὁ Κουμουνδοῦρος :

— Κύριοι, λέγει, μοὶ ὥρκισθητε πίστιν.

— Βέβαια, ἀπαντῶσι καὶ οἱ δύο.

— Δοιπόν εἶμεθα ἀντιπολίτευσις καὶ εἶμαι ὁ ἀρχηγός σας.

— Σοι, Κύριε δυνατὸν ἡκούσθη ἀπὸ πολλῶν στομάτων.

‘Ἐνῷ ὁ Μεσσηνέζης καὶ ὁ Ζαΐμης ἀλληλωθούμενοι :

— Μᾶς τὴν κατάφερε, ἔλεγαν.

— “Ε! λέσ νὰ μὴ μᾶς δώσῃ κ' ἐμᾶς κάνενα ὑπουργεῖο;

‘Ο κ. Κουμουνδοῦρος δοτις τὰ κατάλαβε :

— Τώρα ίσαν ἔλθωμεν εἰς τὴν Ἐξουσία, θὰ ἔλθωμεν ὅλοι μᾶζοι. ‘Ο κ. Ζαΐμης, ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὁ κ. Οίκονόμου, ὁ κ. Μεσσηνέζης, ὁ κ. Γρίβας καὶ ἄγω. Είσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τοιαύτην ἐπαρκῆ κυβέρνησιν;

— Δόξα χοι ὁ θεός! δτι τὸ κατάλαβες ἐπὶ τέλους!

Δύτιο θὰ πῇ ἐπαρκῆς κυβέρνησις.

— “Ολοι μέσα! ἔδοις ὁ Οίκονόμου!

— “Ολοι μέσα! ἀνεβόις ὁ Καράπαυλος!

— “Ολοι μέσα! ἀντήχεις ὁ Δεληγιάννης.

— Κολοκύθια! φωνάζει αἰφνιδίως ὁ Σωτήρης ὁ Πετιμέζας. Κάνεις σας δὲν θὰ πάγη μέσα, μέσα θὰ πάω ἔγω καὶ σεῖς θὰ εἰσθε ἀπ' ἔξω νὰ μὲ κάμνετε σιργιάνι.

Τὸ εἶπε μετὰ τόσου παραπόνου, ὡστε νὰ εὐθυμία ὅλη μετεβλήθῃ εἰς μελαγχολίαν καὶ ὅλοι διελύθησαν σιωπηλοί καὶ ἀπηλπισμένοι.

Μὲ τέτοια μοῆτρα θὰ παρουσιασθεῖν τὴν Δευτέραν εἰς τὴν Βουλήν.

Κρε-Κρε.

ΠΩΣ ΜΟΥ ΠΟΝΕΣΕ ΤΟ ΔΟΝΤΙ.

— Παιζούμε ἔνα παιγνιδάκι ; — «Τί?»

— Θὰ μὲ κυττάζης καὶ θὰ σὲ κυττάζω.

Κι' ὅποιος τὰ γέλοια πρώτος δὲν κρατεῖ

Θὲ νὰ μπατούζεται. — «Καλά» μὰ έδάζω

Στοίχημα, δ, τι θές, πῶς θὰ τὴν πάθης.»

— “Ελα καλὲ, εὺ τώρα θὰ μὲ μαθης; . . .

Έκεινη γιὰ τὸ τίποτε γελοῦσε,

Καὶ τώρα νὰ βαστάξῃ θὰ μποροῦσε;

Εἰς τὰ ματάκια της τὰ καστανὰ

Τὰ μάτια σοβαρώτατος καρφόνω,

Μὰ δὲν περνάει μιὰ στιγμὴ καὶ νά!

Χωρὶς αἰτία κάν ' τὰ γέλοια λιόνω.

Σηκόνει τότε τὸ μικρὸ χεράκι

Κ' ἐνῷ γελῶ μοῦ δίγει ἔνα μπατσάκι.

Δὲ ἀπὸ χέρι κοριτσιοῦ! . . . τωόντι,

Μὰ ἀπ' αὐτὸ μοῦ ' πόνεσε τὸ θόντι . . .

*Αράχηνη.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ.

Βίγαν ἀποφασίσει μιὰ φορά κ' ἔναν καιρὸ τὰ πολλὰ ἔκλεξουν Βασιλέα. “Οποιος θὰ πετοῦσε ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἔξελέγετο Βασιλεύς.

Εστριφογύριζαν δῆλα τὰ πτηνὰ, ποιον νὰ δώσῃ τέραν δύναμιν εἰς τὰ φτερά του.

Ο μικρὸ κολοιδὲς ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀετοῦ χωρὶς νὰ τὸ νοῶσῃ οὔτε διετός, οὔτε κάνειν ἄλλο.

Εμπρός! φωνάζουν δῆλα μᾶζοι καὶ πετοῦν. “Οταν ἔρθασαν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς πτήσεως, δῆλα βοῆ ἀνεκήρυξαν τὸν ἀετὸν βασιλέα, διότι αὐτὸς εἶχε φθάσει εἰς ἀνώτερον ψύρος.

“Αλλ' ὁ κολοιδὲς δστις δὲν εἶχεν εἰς τὴν ἀεροδρομίαν αὐτὴν διέβολου κουρασθῆ:

— Σταθῆτε, ἐφώναξε.

Καὶ πετᾶ ἀπὸ τὴν ράχην τοῦ ἀετοῦ μίαν δρυγιάν υψηλότερα.

— Εγὼ, λέγει, εἶμαι ὁ βασιλεύς.

Τὰ πτηνὰ δῆλα ἔγέλασαν.

— “Διέντε ἀπ' ἐδῶ, τοῦ λένε farseur (Καραγκιόζη!).

Καὶ ἀνακηρύττουν ἐκ δευτέρου βασιλέα τὸν ἀετό.

Τὸ πρόσωπον τοῦ κολοιοῦ τὸ παιζεῖς ὁ μικρὸς Ζαΐμης, τὸν δοποῖν ἀφίνεις ὁ γεροκουμουνδοῦρος νὰ κάθηται εἰς τὴν ράχη του ἐπάνω καὶ νὰ φαίνεται ὑψηλότερος, καλῶς γνωρίζουν ὅτι άμα ἔλθη ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγορεύσεως, μιὰ τρικλοποδιὰ ἀρκεῖ νὰ πέσῃ κάτω ὁ Ζαΐμης, ἐνῷ διὰ πετσωματικῆς βοῆς βασιλιὰ τοῦ κόμματος θ' ἀναγορεύσουν:

— Τὸν γύπα βασιλέα! Τὸν γύπα! Τὸν Κουμουνδοῦρον!

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ.

[Άναχωρῶν εἰς Ἀθηνῶν].

‘Σ αὐτὸ τὸ καμαράκι μας, ποῦ λέσ πῶς σκλαβωμένα

Επίτηδες μᾶς ἔριζε μιὰ μοίρα φιλική,

Πόσα τραγούδια γράψαμε μὲ μιὰ καρδιά, μιὰ πένα,

Σ τὸ τραπεζάκι μας ἔκει;

Θυμᾶσαι; ένα σεντιφόρο δραῖο τοῦ ἐνός μας

Γλυκὸ τραγούδι ἐτύχαινε τοῦ ἄλλου νὰ γενῇ.

Θεός μας ἡ ἀγάπη μας, κ' ἡ γῆ δ οὐρανός μας,

Καὶ προσευχαῖς οἱ στίχοι μας σὲ πίστι μιὰ κοινή.

Εζήλευα τὰ γνωριμά τοῦ τραγουδιοῦ σου κάλλη,

Καὶ 'ς τὸ φίλι του χωρισμού τοῖς δίνει μιὰ εύχη:

Μ' δση χαρὰ τὰ διάβαζα, νὰ τὰ διαβάσουν κι' ἄλλοι,

Καὶ νὰ δακρύσῃ ἐπάνω των — γνωρίζεις ποιὰ ψυχή . . .

Μὰ μὲ στεφάνια δάφνινα προτοῦ νὰ σὲ στολίσω,

Σκύψε καὶ ἄλλη μου εύχη ν' ἀκούσης μυστικά :

Χρήματα, φίλε, χρήματα! δταν βαστᾶ τὸ ἵσο

Πουγγι γεμάτο, τραγουδεῖ ή Μοῦσα ποιει γλυκά.

25 Απριλίου 1879.

Κώστας.